

ג) גופא דעובדא שמעתי ממרן שליט"א, הגר"מ שפירא זצ"ל היה נכד זוגתו של המהרש"ם (בזיוור"ש) וסיפר שהיה אצל המהרש"ם לפני פטירתו כששכב על ערש דוי, והמהרש"ם שכב בחדר הפנימי, ובחדר השני ישבו ת"ח שעשו אצלו שימוש בהוראה והתווכחו בהלכה. והמהרש"ם שמע את הקולות ושאל מה הרעש, ואמר לו שמתווכחים בענין מתנות כהונה בזה"ז דקיי"ל שאינן נוהגות בחו"ל, האם מותר להחמיר על עצמו וליתנם לכהן, או דמיחזי כיוהרא.

והגיב המהרש"ם זה הרי דרכי משה מפורש בהלכות מזוזה סי' רפ"ו. ור"מ שפירא סיפר שחשב לעצמו איך יתכן שזה מופיע בהלכות מזוזה וחשב שטעה מחמת חולשתו, והמהרש"ם אמר לו לכו לראות בפנים, ובדקו ומצאו בד"מ הלכות מזוזה (סי' רפ"ו סק"ד) בשם מהרי"ל שנשאל אם מיחזי כיוהרא מי ששם מזוזות בכל חדרי ביתו כיון שנתפשט המנהג דרוב העולם סומכין על המזוזה בפתח הבית. והשיב דכל החדרים חייבים ומשום יוהרא ליתא, וכ"כ מהר"ם דאין יוהרא מי שנותן מתנות כהונה אע"ג דמנהג שלא ליתן עכת"ד.

ואמר לו המהרש"ם הבא את הטור שלי, והראה לו על הכריכה מבפנים שכתב כמה פעמים חזר על הטור, והיה כתוב שם שחזר ארבע מאות פעמים, ואמר לו המהרש"ם כשחוזרים ארבע מאות פעמים אין זו רבותא שכשיש שאלה במתנות כהונה זוכרים שזה ד"מ בהלכות מזוזה.